

noget. Det, de egentlig andrage om, kunne vi ikke hjælpe dem til, det vilde føre os for vidt.

Der er endnu et Andragende tilbage, Nr. 96, fra det kongelige Teaters Korpersonale om Rigsdagens Medvirkning til Omordning af deres Avancementsforhold. Der henvises i dette Andragende til et Andragende, der har været indgivet i Fjor, og hvorom der da ikke blev gjort Indstilling. Det skal jeg ganske kortelig berøre. Deri ligger Motiveringen af det, de nu andrage om. Det oplyses i Andragendet fra i Fjor, at der er ansat 25 Herrer og 25 Damer, de ere inddelte i 5 Lønningsklasser paa henholdsvis 7, 4, 4, 5, og 5 Medlemmer i hver med en Gage i yngste Klasse af 360 Kr. for Damer og 450 for Herrer. Nu ere Avancementsforholdene meget uheldige paa Grund af, at de kun rykke op, naar en gaar af. Og Forholdene have i det hele udviklet sig saaledes, at det var ønskeligt, om de kunde blive ordnede bedre. Korpersonalet indgav altsaa et Andragende i Fjor, men vi mente da, at vi ikke kunde henvise det, fordi der forelaa et Lovforslag om Lønninger ved det kongelige Teater og Kapel, hvorunder Sagen henhørte, Begæringen maatte afgøres sammen med denne Lov. Ved senere Drøftelse af Sagen og ved Konference med den højtærede Kultusminister har Finansudvalget imidlertid erkendt, at dette Forhold godt kan afgøres, inden vi faa denne Lov. Og derfor henstiller Finansudvalget i Aar denne Sag til den højtærede Minister. Jeg tror nok, der mellem Udvalget og den højtærede Minister er Forstaaelse om, hvad Meningen er med denne Sag.

Dette er de Andragender, der i Udvalget ere henviste til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og til disse Bemærkninger skal jeg i alt Fald foreløbig indskrænke mig, idet jeg paa det bedste anbefaler disse 4 Indstillinger.

Høgh-Guldberg: Man plejer at sige, at naar man har sagt A, maa man ogsaa sige B, vil man derfor have en Nationalscene, maa man ogsaa have et anstændig lønnet Korpersonale, ligesom vil man have en Hær, som man kan bruge og stole paa, maa man bl. a. ogsaa have en anstændig lønnet Underbefalingsmandsskole. Det følger af sig selv. Jeg anbefaler derfor ogsaa at stemme for Henvisningen af Andragendet fra det kgl. Teaters Korpersonale til Ministeren, for at det kan blive undersøgt, om man ikke har forrykket de Vilkaar, som vare til Stede ved Personalets An-

tagelse, og om de Lønninger, der fastsættes, da Stillingen var et Bierhverv, ogsaa svare til det nu tilstedeværende omvendte Forhold, at Personalets anden Beskæftigelse er bleven Bierhverv.

Naar man imidlertid taler om Nationalscenen i Kjøbenhavn, kan jeg ikke udtale, at den Sætning, jeg begyndte med, at naar man har sagt A, maa man ogsaa sige B, har ogsaa Gyldighed, naar man siger, at er den sceniske Kunst værd at støtte i Kjøbenhavn, kan Staten ikke fremdeles stille sig ligegyldig over for samme Kunst i Provinserne. — Man bør ud fra Betragtninger, som have været gjorte gældende i dette Ting med Hensyn til Statstilskud til Opførelse af Kirker, støtte Teatre i Provinserne, naar Trangen og den virkelige Interesse giver sig et betydeligt Udslag i Gerningen paa vedkommende Sted, og derfor ikke, som sket er over for Aarhus, to Gange afslaa dets Andragende, skønt denne By har vist sin Interesse i Gerningen ved at opføre en Scene med en Bekostning af over $\frac{1}{2}$ Million Kroner. Det Forhold, hvori Provinsernes brede Lag have staaet til denne almindelige Kunst, har alt for længe indskrænket sig til at yde Bidrag til, at Kjøbenhavnerne og de mere velstaaende fra Provinserne have kunnet nyde godt af Hovedstadens Mønsterscene; medens det dog maa siges, at dette bredere Lag under de foreliggende Forhold har et nærliggende og ubetinget Krav paa, at der ogsaa ydes Provinserne et beskedent Bidrag til Scener paa Steder, hvor man, som jeg antydede før, i Gerning har vist, at man ogsaa selv vil støtte Sagen, en Sag, som ogsaa kan støttes ved Udlaan af Skuespil og Gæstespil af Kunstnerne. For hvilket Provinsscenerne kunde kvittere bl. a. ved at uddanne Elever til Nationalscenen. En saadan statsunderstøttet Provinsscene maatte selvfølgelig være under Kontrol, saaledes at det ogsaa blev en Nationalscene, om end af anden Rang.

Jeg skal slutte disse faa Ord, som jeg ikke fik Lejlighed til at udtale ved Behandlingen af første Afdeling af Andragender til Finansudvalget, da jeg den Gang ved Sygdom var forhindret fra at være til Stede, med at haabe, at naar vi samles næste Aar, Finansloven da maa bære Vidnesbyrd om, at disse retfærdige Krav endelig maa have fundet det høje Folketings og den højtærede Ministers forstaaende og velvillige Øren.

Mølgaard-Nielsen: I Betænkningen under Nr. 84 have vi et Andragende fra